

René Decartes “*Yalnızca hayvanlar durmaksızın vücutlarını besleyecek besini bulmakla uğraşırlar, ...insanların, temel düşüncesi, ruhun gerçek besini olan bilgeliği aramak olmalıdır*”

[1]

der. Bu bilgeliği arayan da biliminsanıdır. Biliminsanları, didinip duran işçi karınca gibidirler. Dev bir bilgi hazinesinin oluşmasına yardımcı olan birer hizmetkârdan başka bir şey değildirler. Tarihin belli bir döneminde oluşmuş stoktan alıp, buna biraz da kendilerininkini katarlar. Her biliminsanının çabası bilgi okyanusuna bir damla mürekkepli su katmak gibidir.

Çok kısa bir süre sonra, yaptıkları işler -bireysel başarılarda hep olduğu gibi- özümser, yerlerine başka şeyler konur ve kaybolur. “Normal bilim” ya da “devrimci bilim” olsun fark etmez. Mutlaka zaman içinde diğer bilgiler içinde eriyip dağılacaktır. Okyanusa atılan bir damla mürekkepli su gibi.

Bilimin başarılı olmasının nedenlerinden biri özünde bir hata düzeltme mekanizması ile birlikte yapılmış olmasıdır. İyi bir araştırmacı, elde ettiği sonuçları abartmak yerine mütevazı göstermeye dikkat eder. Tabii, ne yazık ki bazıları sonuçları bugün olduğu gibi yarın da abartacaktır. Çoğunlukla meslektaşları bu hatayı ona göstermede geç kalmaz. Bilim, dünyayı olmasını istediğimiz gibi değil, olduğu şekliyle kavratmayı amaçlayan bir dal olduğundan bilimsel bulgular her zaman bize anlaşılır ya da doyurucu gelmeyebilir. Kimi kez aklımızda yer etmiş bir yargıdan kurtulup yenisini kabullenmek bir parça çaba gerektirebilir. Bilimsel gerçekler yerleşik inançlara meydan okuyabilir. [2] Dürüstlük bizi nereye götürürse götürsün tek amacımız olmalıdır: doğruya yaklaşabilmek, doğruyu bulmak değil.

Biliminsanının ne yapması gerektiğini Robert Barany (1876–1936) şöyle özetler: “*Araştıracının çalışması üç kategoriye bölünebilir: İlk olarak*

; keskin ve net bir algılamaya gerek vardır, önemli gerçekleri daha az önemli olanlardan ayırt etmeye muktedir olmalıdır, keza bağımsız düşünme gücünde olmalıdır.

İkinci olarak; araştırmacı, sonuçlarını tüm enerjisi ile savunmalıdır, hatta bunlar için kavga vermelidir. Önemli gerçeklerin ihmal edilmekte olduğunu ve hatta unutulduğunu çok sıklıkla gözlemliyorum. Çünkü bu durum gerçeği bulan araştıracının bulduklarının arkasında yeterince durmamış olmasından kaynaklanmıştır. Sonuç olarak; araştırmacı kendini izleyenler için kendi okulunu kurmaya yönelik maksimum enerjisini kullanmalıdır, çünkü tek bir kişi kendi kısa hayat

Sultan Tarlacı tarafından yazıldı.
Cumartesi, 16 Şubat 2013 09:11 -

süreci içinde, çözümlenmeye muhtaç problemlerin ancak küçük bir bölümünü inceleyip, çözebilmiştir

Halil Cibran'ın (1883–1931) deyişi ile bilimsansı için, bilgi soyluluk simgesidir; “ Öğrenmek, zalimlerin yağma edemeyecekleri tek zenginliktir. Bilginin içinizde yanan kandilini söndürecek tek güç ölümdür... Eğer bilginiz size nesnelerin değerini öğretmiyor ve sizi maddiyata bağımlılıktan kurtarmıyorsa, ‘gerçek’in tahtının yamacına hiç bir zaman varamazsınız.

[1] Descartes R. Felsefenin İlkeleri. Say Yay. Çev: M. Akın,1998;35.

[2] Sagan C. Karanlık bir dünyada bilimin mum ışığı. TÜBİTAK yayınları. 1998; 22-23.